

РЕШЕНИЕ

№ 18148

гр. София, 05.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря **САНДРА ЕМ. ДИМИТРОВА**
като разглежда докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20221110102976 по описа за 2022 година

Предявени са установителни искове по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД от „Т.” ЕАД срещу И. А. Н. с искане да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 971,25 лева, представляваща сбор от главници, от които 945,55 лева, представляваща цена на доставена топлинна енергия за периода от м.05.2018г. до м.04.2020г. за имот, находящ се в ***** и 25,70 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от м.05.2018г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва върху двете главници считано от 20.05.2021г. до окончателното им изплащане, както и сумата 94,82 лева, представляваща сбор от мораторни лихви, от които 90 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до 20.04.2021г. и 4,82 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.07.2018г. до 20.04.2021г., за които вземания е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 16.08.2021г. по ч.гр.д. № 28195/2021г. по описа на СРС, 161 състав.

Ищецът твърди, че ответникът бил клиент на топлинна енергия за битови нужди за процесния период и имот. Твърди, че съгласно чл.150 ал.1 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия. Излага, че ответникът не бил упражнил правата си по чл.150 ал.3 от ЗЕ и спрямо него са влезли в сила ОУ. Поддържа, че за процесния период в сила са били ОУ, одобрени с Решение от 2016г. на ДКЕВР, в сила от 10.07.2016г., съгласно които ответникът бил задължен да заплаща сумите по фактурите в 45-дневен срок, като лихва се начислявала само върху вземанията по общи фактури. Сочи, че в сградата се извършвала услугата дялово разпределение съгласно чл. 139 ЗЕ. Твърди, че ответникът бил използвал доставяната от дружеството топлинна енергия през

процесния период, както и дялово разпределение и не бил погасил задълженията си. Искането към съда е да уважи предявените искиове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искиове. Твърди, че по силата на съдебно решение за развод от 16.05.2001г. по гр.д. № 173/2001г. на СРС, влязло в сила на 21.06.2001г., ползването на процесния имот, като семейно жилище, било възложено на бившата съпруга на ответника – Д., поради което бил лишен от ползването на процесния имот и бил гол собственик на 1/2 ид.ч. от него. Ответникът подал искане до ищеца от 01.03.2006г. партидата за имота да бъде прехвърлена на бившата му съпруга, но това не било сторено. Такова заявление било подадено и на 17.11.2017г. С оглед на това ответникът твърди, че не е възникнало облигационно правоотношение между него и ищеца, тъй като не бил ползвал имота в продължение на 20 години. Липсвал валиден договор между страните за доставка на топлинна енергия, както и законен договор с фирмата за дялово разпределение. Представените от ищеца общи условия не доказвали възникване на облигационно правоотношение и не обвързвали ищеца, освен това съдържали неравноправни клаузи. На следващо място исковата претенция била определена произволно, като топлинната енергия била определяна неправилно въз основа на прогнозен дял, не ставало ясно и дали в имота има отоплителни тела. Сочи, че договорът с ФДР бил сключен преди повече от 19 години и нямало данни да е действащ през процесния период, освен това не бил подписвал списъка на собствениците, а това било сторено от бившата му съпруга. Липсвали и приложения към договора с ФДР, а справките за разход на топлинна енергия за отделните години били определени неправилно, освен това индивидуалните уреди не били отчитани реално. В тази връзка оспорва и претенцията за мораторни лихви. Представените съобщения към фактури не представлявали фактури, удостоверяващи възникнало правоотношение. Оспорва редовността на счетоводството на ищеца и верността на представените извлечения от сметки, съобщения към фактури и известия, освен това фактурите не били подписани от ответника. Оспорва разноските на ищеца. Моли съда да отхвърли предявените искиове. Претендира разноски.

Третото лице-помагач „Т.“ ЕООД не е взел становище по основателността на предявените искиове.

Съдът като взе предвид становищата на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа и правна страна.

Предявените искиове са процесуално допустими. За да бъдат уважени исковите ищецът следва да докаже кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: наличието на облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия между страните през исковия период за процесния имот, количеството на реално доставената от него по договора топлинна енергия за процесния период и нейната стойност; а също така изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

В конкретния случай с определението от 12.07.2023г., в което е обективизиран проектът за доклад, обявен за окончателен в проведеното съдебно заседание на 05.10.2023г., съдът на

основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните следните обстоятелства: че през процесния период ответникът е титуляр на голото право на собственост върху 1/2 ид.ч. от процесния имот и че ползването върху имота е предоставено на бившата съпруга на ответника – Д. по силата на съдебно решение за развод от 16.05.2001г. по гр.д. № 173/2001г. на СРС, влязло в сила на 21.06.2001г.

Основният спорен по делото въпрос е относно наличието на облигационно правоотношение между страните за процесния имот и период. По този въпрос съдът намира следното:

От Договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на Закона за държавната собственост от 15.10.1998г. се установява, че И. А. Н. и Д. Н.а са купили следния жилищен имот частна държавна собственост- *, находящ се в жилищна сграда, построена върху държавна земя /АДС № 01200/29.09.98г. на Областния управител на Област София/ *****.

С Решение от 16.05.2001г., постановено по гр. дело № 173/2001г. по описа на СРС, брачката колегия е прекратен с развод бракът между И. А. Н. и Д. Н.а. С цитираното решение е възложено ползването на семейното жилище – *** на Д. Н.а.

Представено е заявление-декларация от И. Н. от 01.03.2006г. до „Т.“ ЕАД, с което е поискано да бъде прекратена партидата на адрес- *** и присъждане ползването на имота на бившата му съпруга.

Представено е заявление от 17.11.2017г., подадено от И. Н., до „Т.“ ЕАД, с което е посочил, че от 2001г. не обитава имота в *** поради развод. Сочил, че имотът се обитава от неговата бивша съпруга и партидата се води на нейно име. Моли сумите по партидата да се прехвърлят на нейно име и да бъдат заплатени от нея.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатната станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Продажбата на топлинна енергия за битови нужди се извършва при публично оповестени общи условия, като писмена форма се предвижда само за допълнителни споразумения, установяващи конкретните уговорки с абоната, различни от тези в общите условия /чл. 150, ал. 1 и ал. 3 от ЗЕ/. С оглед на така установената законова уредба на договора за доставка на топлинна енергия за битови нужди се налага заключението, че страните по неформалното правоотношение са законово уредени – собственикът или титулярът на вещното право на ползване.

В случая не се спори, че процесният недвижим имот се намира в сграда в режим на етажна собственост, присъединена към топлопреносната мрежа, като в рамките на исковия период от м.05.2018г. до м.04.2020г. имотът е бил топлофициран. Не е спорно и това, че през процесния период имотът е бил собственост на И. Н. и Д., които са го придобили по време на брака си, в условия на съпружеска имуществена общност. Безспорно е и че бракът им е бил прекратен с развод като на основание чл. 107, ал. 1 СК /отм./ ползването на процесния имот, съставляващ семейно жилище на бившите съпрузи, е било предоставено на Д.. Видно от отбелязването върху самото решение, същото е влязло в сила на 21.06.2001г. С

оглед на което като последица от прекратяването на брака им, считано от 21.06.2001г., И. Н. и Д. са станали съсобственици на процесния имот при равни квоти предвид трансформирането на съпругеската имуществена общност в обикновена дялова съсобственост по арг. от чл. 27 СК /отм/. При липсата на данни за учредени вещни права на ползване на трети лица през процесния период, съвместно притежаваното право на собственост върху имота, съобразно изложените по-горе мотиви, по презумпция на закона легитимира ответника и като потребител на консумираната топлинна енергия и съответно страна по договорно правоотношение с ищцовото дружество за доставката ѝ.

Съгласно разпоредбите на чл. 153 ЗЕ и пар. 1, т. 42 (отм.); от ДР на ЗЕ ирелевантно за възникване на продажбеното облигационно правоотношение с топлопреносното предприятие е дали топлоснабденият имот е реално ползван и кой в действителност го обитава, доколкото законодателят не придава правно значение на тези обстоятелства, а свързва качеството потребител на топлинна енергия само с принадлежността на вещното право на собственост или ползване върху имота. Поради което съдът намира, че фактът на предоставено с бракоразводното съдебно решение ползване на имота на Д. сам по себе си не води до отпадане договорната обвързаност на ответника Н. с ищеца. По отношение правата на бившите съпрузи при наличие на постановено решение за предоставяне ползването на семейното жилище на единия от тях е налице съдебна практика на ВКС, намерила отражение в Решение № 133 от 04.07.2013г. по гр.д.№ 535/2012г. на ВКС, IV г.о. Съгласно даденото с него разрешение, когато съсобственият на страните имот е и семейно жилище, което с прекратяване на брака е предоставено за ползване на единия съпруг, между него и другия съпруг - съсобственик възникват облигационни отношения, сходни на наемните. Така възприетото тълкуване на чл. 107 СК (отм.); е и изрично регламентирано в чл. 57, ал. 2 СК от 2009г. Затова и ответникът като притежаващ право на собственост върху топлоснабдения съсобствен имот по силата на закона остава обвързан от възникналото с ищеца договорно правоотношение и отговорен за цената на доставяната топлинна енергия съответно на участието му в съсобствеността, т.е. за 1/2 част от дълга, доколкото ползването на имота само от бившата му съпруга е от значение във вътрешните отношения между бившите съпрузи.

В този смисъл са и задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018г. по тълк. д. № 2/2017г. на ОСГК на ВКС, "собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди, съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ.". В мотивите към Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018г. по тълк. д. № 2/2017г. на ОСГК на ВКС се приема още, че когато

топлоснабденият имот е жилище, притежавано в режим на съпругеска имуществена общност, при предоставянето му след развода със съдебно решение за ползване на единия от бившите съпрузи, по силата на чл. 57, ал. 1, изр. 1 Семейния кодекс (СК) между двамата възниква наемно правоотношение. Такова правоотношение между бившите съпрузи извежда по тълкувателен път и съдебната практика по приложението на чл. 107, ал. 1 СК от 1985г. (отм.). Когато ползващият бивш съпруг сключи писмен договор при публично известни общи условия с топлопреносното предприятие, например с откриването на индивидуална партида при последното за целия имот, тогава той става клиент на топлинна енергия за битови нужди, освен за своята идеална част от имота, и за другата притежавана от другия бивш съпруг идеална част, поради което дължи на топлопреносното предприятие цената на доставената топлинна енергия за битови нужди за цялото жилище. Ако такъв договор с топлопреносното дружество не бъде сключен, двамата бивши съпрузи като съсобственици дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съобразно с дяловете си в съсобствеността, независимо че ползването на топлоснабденото жилище е предоставено със съдебното решение само на единия бивш съпруг. Възникналото наемно правоотношение по чл. 57, ал. 1, изр. 1 СК само по себе си не е достатъчно, за да може да се приеме, че само ползващият бивш съпруг дължи цената на доставената топлинна енергия за битови нужди, тъй като по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие клиенти на топлинна енергия продължават да бъдат и двамата бивши съпрузи по силата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ в качеството си на съсобственици.

Същевременно в приетите от ищцовото дружество Общи условия за продажба на топлинна енергия на потребители за битови нужди в гр. София, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР на основание чл. 150, ал. 1 ЗЕ, действащи през процесния период, е предвидена възможност промяната във фактическото ползване на топлоснабдения имот да бъде противопоставена и на топлопреносното предприятие. В този смисъл разпоредбата на чл. 62, ал. 1 вр. чл. 61 от ОУ регламентира, че клиент, който напуска семейното жилище по силата на официален документ, издаден от компетентен орган, е длъжен да уведоми писмено продавача, в срока по чл. 12, т. 11, като подаде заявление за промяна на партидата, в противен случай по силата на чл. 61, ал. 2 остава задължен за цената на доставяната топлинна енергия и след промяната в ползването. Систематичното тълкуване на визираните клаузи от Общите условия налага извод, че с факта на уведомяване на топлопреносното предприятие се прекратява облигационната връзка с напусналия семейното жилище бивш съпруг - съсобственик.

В конкретния случай от представеното от ищеца заявление от 17.11.2017г. /преди процесния период/ се установява, че ответникът е изпълнил вмененото му задължение да заяви писмено пред ищеца настъпилата вследствие на бракоразводното съдебно решение промяна в ползването на топлоснабдения имот, както и да представи доказателства, а именно- копие от постановеното решение от 16.05.2001г. Така представеният от „Т.“ ЕАД документ съдържа признание на ищеца за подадено от ответника заявление-декларация за закриване на партида /каквото ответникът е поискал и със заявление от 01.03.2006г./ и

откриване на партида с титуляр бившата му съпруга- ползвател.

Предвид гореизложеното съдът намира, че доколкото ответникът е упражнил предоставеното му по силата на ОУ право да поиска прекратяване на облигационното правоотношение с ищеца, то действието на договора за доставка на топлинна енергия следва да се счита преустановен спрямо него. В този смисъл и Решение № 4341 от 27.05.2016г. на СГС по в. гр. д. № 9091/2014г., както и Решение № 261893 от 17.12.2020г. на СГС по в. гр. д. № 16421/2019г.

Съдът намира, че възникналото между ищеца и ответника договорно правоотношение с предмет доставка на топлинна енергия за процесния имот е било прекратено преди началото на исковия период, поради което ответникът не е пасивно материалноправно легитимиран да отговаря по предявените срещу него искове за ангажиране на договорната му отговорност. В този смисъл следва да бъде посочено, че бездействието на съсобственика-фактически ползвател на имота през процесния период да открие партида на свое име за целия имот не би могло да доведе до неблагоприятни правни последици в правната сфера на ответника, който е изпълнил задълженията си спрямо Общите условия на ищеца и своевременно е уведомил „Т.“ ЕАД за настъпилата промяна в ползването на топлоснабдения имот вследствие на постановен влязъл в сила съдебен акт. При извода, че исковите претенции срещу ответника не са доказани в своето основание, безпредметно остава обсъждането на наведените в отговора на исковата молба възражения относно техния размер.

Поради което исковете с правно основание чл. 422 ГПК във вр. чл. 79 ЗЗД са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Неоснователни са и обусловените искове с правно основание чл. 422 ГПК във вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има ответникът по делото, който претендира адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, като са представени и доказателства за сторените разноски, а именно- договор за правна защита и съдействие № 0954281 от 04.05.2022г. Поради което на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 300 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т.“ ЕАД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление: *** срещу И. А. Н., ЕГН *****, с адрес: ***, искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че И. А. Н. дължи на „Т.“ ЕАД следните суми: сумата от 971,25 лева, представляваща сбор от главници, от които **945,55** лева, представляваща цена на доставена топлинна енергия за

периода от м.05.2018г. до м.04.2020г. за имот, находящ се в ***** и **25,70** лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от м.05.2018г. до м.04.2020г., ведно със законната лихва върху двете главници считано от 20.05.2021г. до окончателното им изплащане, както и сумата 94,82 лева, представляваща сбор от мораторни лихви, от които **90** лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до 20.04.2021г. и **4,82** лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.07.2018г. до 20.04.2021г., за които вземания е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 16.08.2021г. по ч.гр.д. № 28195/2021г. по описа на СРС, 161 състав.

ОСЪЖДА „Т.“ ЕАД да заплати на И. А. Н. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **300** лева, представляваща сторените по делото разноски.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца-„Т.“ ЕООД.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____